

La nova tasca

L'esperit simplista creu que la consecució d'un Estatut, més o menys destralejat, serà la solució de tots els problemes que afecten la vida interior de Catalunya. I fins i tot suposen que ja haurà finit el motiu suscitador del moviment nacionalista català. No és pas ben bé això. L'Estatut no és res més que una transacció, un punt de convergència dels sectors polítics catalans, un nou replà guanyat en el camí ascensional de la nostra llibertat. Caldrà, doncs, consolidar la nova posició assolida. Com? Intensificant l'obra de proselitisme i d'infiltració del catalanisme. Caldrà aprofitar totes les possibilitats de l'Estatut, fer-ne un instrument de treball i omplir-lo de fecundes realitzacions. I perquè l'Estatut sigui una eina eficaç i fructífera, l'hem de fer servir i exprèmer en les múltiples activitats que reclama una política d'idees nacionals i substantives. Si de l'Estatut en féssim una llei estèril i pobra, ens veuríem obligats a reconèixer la mediocritat i la ineptitud de les nostres qualitats de govern. I això, a l'hora de pretendre un horitzó més ample, implicaria un descrèdit i justificaria un refús. En contra, la maduresa i la perfecció i la suficiència amb què sapiguem revestir aquesta inicial coneració jurídica efectiva de què disposarem amb l'usdefruit de l'Estatut, serà l'evidència més clara del nostre encuny creador i de la nostra capacitat autonòmica.

No solament haurem de cultivar el patriota, sinó que també—paral·lelament i potser prèviament—haurem de cultivar l'home. És precís organitzar una política netament catalana. I el fonament d'una política catalana, amb estil europeu, ha de comptar amb una democràcia sòlida que la sustenti i la mantingui. Peca la política catalana de sobtades reaccions extremes, de variacions epilèptiques, de reformadors delirants i de sedentaris impenitents. La nostra sensibilitat política oscil·la entre rauxes i col·lapses. Esplets de gran ufana política i eixuts de gran migradesa política. I aquesta voracitat i aquest desmenjament produeixen una política fragmentària i inconnexa, desproveïda de grans línies directrius que regularitzin i equilibrin el sen-

tit i l'orientació dels òrgans de govern. És lògic, fluctuant en aquest rodolí de contrasentits, que moltes esperances i molts valors de la política catalana es frustin prematurament i desapareixin de la palestra civil engolits pel tràngol de les convulsions i dels seïsmes populars. S'ha dit que Catalunya fa homes, i després els destrueix. No sabem fins a quin punt és verídica aquesta afirmació. Però, si no respon concretament a un vici crònic, delata, tanmateix, una tendència a subratllar un defecte. I bé; aquesta inestabilitat de valors, indica que no posseïm una democràcia autèntica i que no hem superat encara els esculls d'una democràcia anarquitzant i histèrica.

Convé, doncs, que anem inajornablement a estructurar una democràcia catalana. A les audàcies utòpiques i a les competències de vanitats o d'illusions sense possibilitats de realització, oposem-hi un sentit de govern amb realitats concretes i vives. Un Estat nou requereix una ciutadania nova. I la ciutadania contemporània ja no tolera el ciutadà que cerca desficiosa-ment un cabdill per embadalir-s'hi com un moltó. El ciutadà del segle XX ha d'exercir dues responsabilitats concretes: com a home de professió i de treball s'ha d'enrolar en una organització i complir una funció social, i com a home polític, s'ha de moure dins l'òrbita d'un partit polític per tal de complir llur missió política. En l'autoocràcia, l'home pot viure deslligat, irresolut i contemplatiu, perquè és absolutament irresponsable. En la democràcia, l'home ha d'estar sotmès a disciplina, perquè com a professional i com a polític li pertoca una inexcusable responsabilitat.

ERNEST ALBERT I GALTER

La prohibició d'importació de la patata a França

Diuen de París que el Decret prohibint l'entrada de la patata a França, que afecta principalment a la que per aquesta època s'importava tots els anys d'Espanya, ha produït gran malestar entre els elements comercials francesos, directa o indirectament interessats en aquesta qüestió.

Coses intrascendents... que trascendeixen

La infidelitat dels títols

La vida febril, accelerada, vertiginosa, característica de la nostra època, obliga a la gran majoria dels nostres contemporanis a realitzar tots els seus actes al galop. Mai com ara s'ha pogut dir, amb més justesa, que el temps és or. El temps escasseja. No hi ha temps per malgastar. El temps, en efecte, és or. I hem d'ésser avars per força.

Sembla, doncs, que els periòdics, responent a aquesta necessitat d'estalviar temps, haurien d'esdevenir cada dia, sinó més petits, menys enfarfatats. I ocorre, precisament, tot el contrari. La pugna entre les grans empreses periodístiques per augmentar les pàgines dels seus diaris, és ben palesa. Els repòrters donen les notícies àdhuc amb detalls superflus, innecessaris. I uns empleats especials inflen en les redaccions els telegrams que, com és sabut, arriben concisos, laconics.

La premsa, però, no pot eludir, malgrat tot, aquesta llei inexorable, en el nostre temps, que ens obliga a fer una vida febril, accelerada. I per a simplificar, per a concretar, per a estalviar temps al lector ha inventat les grans titulars—colossal paradoxa!—que serveixen per desinflar el que han inflat superfluament en el text. Així el bon lector, en llegir cada dia el diari, passa de llarg tot allò que no l'interessa i en queda, no obstant, assabentat.

Teniu compte, però, amb els títols! No et fuis massa, lector, de les titulars! A "La Publicitat" i a "El Noticiero", de dissabte, trobaràs motiu per aquesta malfiança.

"La Publicitat" insereix un títol a dues columnes en el qual es llegeix: "El senyor Largo Caballero diu que la U. G. T. és la força més gran del món". I el que digué el ministre espanyol del Treball fou: "La Unió General de Treballadors, que té més d'un milió de cotitzants, agrupa en el seu si mig milió de camperols, que és la força més gran del món."

Cosa, per cert, ben distinta.

Hi ha, no res menys, entre el que diu el títol i el que resa el text, la distància que existeix entre una veritat i una mentida.

L'altre botó de mostra, diguem-

ho així, ens el dona "El Noticiero" en un subtítol, també a dues columnes, de la seva secció "Ecos polítics" i que encapçala la ressenya d'una conferència del senyor Josep Maria Tallada sobre "Política social i evolució del capitalisme". Diu així l'esmentat subtítol: "... y dijo que el sindicalismo podía ser reconocido legalmente si desaparecieran de él la irresponsabilidad, la clandestinidad y la violencia."

Si bé els tècnics de la Lliga i tots els altres pobres senyors Gichs com els del "Diario de Reus", ens tenen acostumats a tota classe de barbaritats, sobretot quan parlen de qüestions financeres, econòmiques o socials, ens semblà que aquesta era una tonteria massa grossa, i àdhuc innecessària, per a ésser dita pel senyor Tallada.

En efecte. El que el senyor Tallada digué, segons el propi text de "El Noticiero", fou: "El sindicalismo catalán ha de ser reconocido legalmente; pero es preciso que desaparezcan de él las irresponsabilidades en sus disposiciones, la clandestinidad en su funcionamiento y el espíritu de violencia que le imponen, a veces, minorías exiguas."

I això ja és altra cosa.

Ens hem fixat, també, que aquestes *infidelitats titulars* són de dues menes: conscients i inconscients.

La premsa honorable, quan comet una d'aquestes que nosaltres volem anomenar *infidelitats titulars*, es veu clarament que no ho ha fet amb cap segona intenció, i, per tant, ho atribuïm a la precipitació amb que són confeccionats els diaris.

Hi ha, però, una altra premsa, a la qual ens guardariem de qualificar d'honorable, que sistemàticament, malintencionadament dona al lector títols erronis.

Sap, aquesta premsa, que cada lector té les seves particulars aficions o predileccions i que, mancat de temps, no s'atura a llegir més que allò que l'interessa especialment. I així, amb el truc dels títols, li dona ja feta l'impressió que convé al seu partidisme.

Té compte, doncs, lector, amb les titulars! I, sobretot, malfia't dels diaris de les *infidelitats conscients* i sistemàtiques.—M. BADIA ARNAL.